

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Solonem annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

12. Vide & Virg. Æneid. 6. Cr.
Ibid. b. Quo morbo magis ac magis alios infecit, ut fama est, fulmine (id est) Xyl. vertit, Confirmat: itque eo magis istam de se opinionem. siquidem traditur fulmine percussus confregisse. Annotatque locuta in Græco esse suspectum, & ad diuinandum propositum, ob defectum vocabuli alicuius.

Ibid. c. Ut Saturnalibus una cum dominis) Elegans eius rei mentio est apud Horat. ū, Satyra septimalibri secundi, & infra in vita Syllæ. Explicatur autem copiose à Macrob. l. 1. Saturn.
76. d. Quid igitur in ere sit inter hæc instituta? etc.) Locus in

Græco est durissimus, si modo bene habet: & subobscurus: itaque Lapo imposuit.

Ibid. f. Quæcum choro iuuenum etc.) Versus sunt ex Andromache tragedia: verba Pelei, in Menelaum & Helenam, uxorem eius, Lacedæmoniam, notæ impudicitia, graniter & stomachose inuehentis. Lopus ἀπαρτοῦ, Euertere, vertit, quæ sit Relinquere: sic & reliqua. Sophoclis versus asterisco notauit: exponam & emendabo ubi inuenero integros. Credo locum totum mutilum esse. Supra ubi est αἰαπαμῖνι & ἤλις, facile cuius appareat legendum αἴλις.

IN PLVT. SOLOMEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Crusærii, interpretum.

Qua ætate Solon vixerit, non est obscurum: quum enim cum Cræso colloquutum & noster, & Herodotus lib. 1. & alii ostendant. Cræsam autem à Cyro, qui regnum Persarum constituit, de bellarum, nemo fere nesciat. Id autem olympi. de LVIII. euenisse, satis ex temporum rationibus constat. & meminit Solinus c. 7. Polyhistoris. Eodem tempore Roma Ser. Tullus regnabat, quod ex Annalibus liquet. Itaq; & Cicero, cui in his rebus plurimum tribui debet, viguisse Solonem Ser. Tullo regnante, in Bruto memoria prodidit: & post eum Gellius 17. 21. Sane floruisse Solonem olympiade XLVI. Clemens Alexandrinus lib. 1. Stromat. demonstrat. Apparet autem iam ætate prouectiorem cum Cræso colloquutum, ut iuuentus eius à Clemente indicari intelligatur. Itaque quum Suidas vixisset eum XLVII. & aliorum sententia LVII. olympiade dicat, utrunque commodè acceptum cum veritate contentit.

78. e. Omnes enim uno ore ab Exceste. de memorant genitum) Ἐξεκῆστου in Græco est, & apud Suid. Quod moneo propter Lapū, qui (si codex non fallit) diuise ex Exceste legit. Tota quoq; periodus de amoribus Solonis & Pisistrati, ab eo est omiſsa.

79. a. Tum ex eo quod scripsit legē etc.) Hæc in oratione Æschinis in Timar. hū, eodem modo & allegatur & explicatur.

Ibid. c. Hand magis est diues) Hi versus habent sententiã hæud obscuram, quam & Horatius expressit: Si ventri bene, si lateri est. pedibusque tuis, nil dinitia poterunt regales addere manus. Postremum distichon est obscurum, & si rem acu non tetigi, veniam oro. Nam Lapo etiam ignoscendum hæc arbitrator. Distichum Hesiodi cuius paulo post meminit, celebratissimum est ex ἀέρηρον. Ἐρρον δὲ ἔδεν οὐραϊκός, αἰρηρὴν δὲ ἔδεν οὐραϊκός: id est, Non est turpe laborare: est ignauius turpis.

Ibid. d. Ut qui Massiliam condidit primus) X. vertit, Ut Massalias Massiliae auctor. Sicque in hunc locum annotat: Quod in Græco est ἀραπηνῆς, Lopus ἀραπηνῆς legit, & Obscuratus reddidit. Idem ego sum sequutus, & Massalia proprium nomen reliqui. de Massilia autem vrbe eum loqui, ne dubium quidem est. Venit in Mentem ἀραπηνῆς fortassis illud proprium esse nomen: sed nihil habeo certi. Massilia originem copiose Strabo lib. 4. exponit: & à Πραοαῆσιβις ortam eam vrbe, in Archidamo Iſocrates disertè dicit.

81. e. Nam quum animo quidam insiti sint igniculi) Hæc in epte Lopus ad solum Thaletem retulit, quum sint in genere dicta de storgis (ut vocamus) naturalibus.

82. c. Pileatus) πῆλιν ἀπέχεζέμενοι. Lopus Cæno fœdatus, ut si πῆλιν leg. s. i. Sed nihil est.

Ibid. d. Ad Coliadem) Atticæ promontorium est, viginti à Piræo stadiis. Paus. initio A. ticorum: & Strabo lib. 9. Idem Paus. de Scirade promontorio ibidem.

83. c. Buſes adduxit etc.) Versus sunt libro Iliadis secundo, Herodotus in Vita Homeris, in Atheniensium honore ab Homero gratias eis agente fœdus dicit. Meminerunt & alii, & Aristot. l. 1. Rhetor. c. 15, & Fabius lib. 5. c. De exemplis.

84. a. Neque enim id orator prodidit Æschines) Locus in oratione in Ctesiphontem extat: ubi quidem consultorem & auctorem huius aduersus Cirrhaos & Acragallidas belli Solonẽ, non tamen ducem, refert: historiam vero satis dilucide ibi exponit. Eadem est in Phocicis Pausanias enarrata (ex quo Suid. in Solone eam indicauit) qui Clisthenem belli ducem nominat.

Ibid. c. Cylonium scelus) De hoc Thuc. l. 1. & Herod. l. 5. & Cic. De legibus. Cr.

Ibid. d. Archon) Vide infra in Pericle.

Ibid. Rupto sua sponte filo) κρηλῶ Lopus Simulacri vestem: quasi κρηλη hoc significet. De hoc piaculo vide Thuc. l. 1. Herodot. l. 5. Meminit & Cicero secundo legum.

Ibid. c. Myrone Phlyensi) ἢ Φλυαίου. Φλυαίαι autem curia est Cæropiditibus, apud Athenienses: quod & ex initio P. ut echania Themistoclis, & aliunde patet, & Stephan. admo. uic.

Quod annotauit, quia uterque interpretum lapsus hæc est: Lopus Phliei F. vertens, Aminoſus Phlieſium, quum id sit à Phlieunte Achaia oppido.

Ibid. d. Nonum Cureta) Curetes Iouẽ enuttiuisse in Creta, ibiq; humasse mortuũ ferebantur: iidemq; factorũ & rerũ diuinarũ peritissimi. Quidam eosdem eũ Corybantibus faciunt: à quibus Pausanias in Arcadicis dissentire videtur. Sed quid hæc opus? Lege potius Lactant. l. 1. c. 21. atq; etiã 11. Erat autẽ Epimenides Phæsto Creta oppido ortus: itaq; ob rerum diuinarum (quam patabant) peritiã, pro nouo Curete habebatur.

85. a. Siquidem Diacriorum etc.) Herodot. Κλαῖοι eandẽ rem narrans, Ὑπεραρῆς vocat: idemq; Πεδῖος (sic enim infra habetur Πεδῖον, non Πεδῖον) τὴν οὐκ ἰσὺ Πεδῖο, quasi Campeſtes, Suidas in Παράλλ., Πεδῖοι nominat: Aristoteles lib. 5. cap. 5. Ποσειδῶν, Πεδῖοί.

86. a. Quod solus, inquit, natale cõseruauit) Versus sunt trochaici trimetri catalectici in Græco, idq; genus carminis retinui. Idemque etiam in sequentibus proximis fecim quibus ἐφῆ, ἐκακός, ἡδελι, & ὀππτεφῖα, cur in ἴφω, αἰκαρῶς, ἡδελον, & καπτεφῖα commutarim, ratio metri & sensus docent. Hæc quum iam olim scripsissem, oblata est mihi occasio variarum lectionum M. Antonini Mureti, viri longe doctissimi, inspicendarum. Is lib. 1. cap. 13. Petrum Victorium reprehendit, quod idẽ fere hoc de loco sensisset quod ego mihi video placuisse. Quid de hoc loco alii sentirent, non indagaram, neque opus esse admodum putassem. Sane meum non est vel excusare Victorium, (non enim caret errore) vel reprehendere Muretum: cum quibus si cõparer, puer profecto sum. Sed tamen illud mei fuit officii, cur ab huius horũ versusum lectione dissentirem, indicare: nequid mihi eius autoritas obesset. Sentio enim illos Solonẽs reprehensores non id dixisse, debuisse Solonem vel acceptis quæ hæc proponuntur conditionibus: tyrannidem capeſtere, (quis enim tam impudens sit, ut hoc alteri consular, tametsi ipse ita perditẽ sentiat? sed à se sumpto exemplo, per comparisonem inuuisse stultitiã Solonis, qui uictro & honeste oblatam tyrannidem respueret: quũ non deesset qui certa proposita pernicie eam essent amplecti. ἡδελον enim prima persona legendum est, non tertiam ἡδελι: & sunt verba de se, non de Solone loquentis: id quod ratio versus trochaici euidenter demonstrat: nisi frivolum aliquid afferre (qualia sunt aliubi apud Græcos grammaticas à nobis annotata, suoq; tẽpore exigentur) velis. quod hæc ante r̄p̄ produci contendas. Quamuis ne cum iis quidem magnopere contenderim, qui existimant malorũ hominum eam sententiã fuisse, debuisse Solonẽ certo proposito exitio tyrannidẽ adire: nisi metri ratio meam opinionem affereret, alteram euerteret. Non enim insolentes sunt huiusmodi quasi hyperbolica loquutiones, ut illa apud Homerum (libet enim obiter, quia ad animum accidit, rudiorum causa monete) Anchisæ ad Venere: Βυκοίμελον κὴν ἔσπευ, γυῖα εἰκὴα θύοισι, Σπῆς ἐὺνὴς ὀππτεφῖα ἰέναι δόμοι αἴδα, εἴσω. Et quale tandẽ illud est Theogonidis consilium: Χρῆπιπῖον φεύγοντα κὴ εἰς μελακήτεια πύδον βάλλεν, κὴ περὶ αὐτὸν κῆρυ κατῆλκε. Nemo enim hoc simpliciter, sed ad exaggerandã rem iustatius dictũ ac figurate omnes sentiunt. Quo loco qui βάλλεν pro Seminare exponunt, luttus vere arãt. Sed hæc hæc.

Ibid. e. Et ciuitum ob aſuſennum in nexum abducentur) ἀσπυρῖμον ποτῆ, ἀσπυρῖον γερονότων πολέων, Etiam absque reliqua fuisse sent, tamen ἀσπυρῖον in finitis locis, apud Plut. adeo ipsum, ne dicam alios auctores, eum significat, in quem ius prehenſionis est, & qui in vincula abduci ab aliquo impune potest. Ita in Xylandri vita l. x. Spartanorum memoratur, quæ exules Atheniensium ἀσπυρῖον ἴσσε iubere. Idemque noster autẽ in Catone M note de Marcello quæstura collega loquens: Obnoxii ob veterandiam animi, ita ut quibusvis precibus vinceretur, & petitionem recusare vereretur vllam, ἀσπυρῖον τὸ ἀσπυρῖον, διομῖνος eleganter dixit. Lopus noster

monstrose perspicuum sane locum hunc peruertit, nescio quos ciues exportandis pecuniis constitutos, ab eoque officio eos quod Attice loqui nescirent, remotos somnians. Idem (quod minoris, non tamen nullius, est oscitantia) non animaduertit ubi versus Solonis, ubi verba Plutarchi essent: quod idem in Amiotto desidero.

88. e. *Sed ubique cum Ephoris agat de rebus capitalibus*) Virorum octoginta, quorum nullus quinquagenario minor esset, concilium fuit, qui Athenis in Palladio, Prytaneo, Delphinio, & Phreatis de caede iudicabant. Sic dicti, quod ab his pro uocari non posset. Hæc fere Suidas. Iam quæ de Palladio & aliis iudiciis scitu digna habet in Atticis Pausanias, & quæ ex eo & aliis de isto & Ephoris annotauit lib. 1. Vlyssæ Eustathius, huc non ita quadrant: sicut neque is qui Constitut. nouella XCII. ἐφίπτις dicitur, quem Haloander iudicem appellationis reddidit.

89. b. *Quæ puella opulenta orbæ gratiam facit*) Hæc enim simul significare videtur γυνὴ ἐπικληρος: atque ita exponit Suidas. Apud Aristotelem in Ethicis ad Nicomachum, simpliciter pro bene dotata sumitur vxore: ἐπίκληρος καὶ ἀρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπικληροῦσαι. libro 8. cap. 10. Etenim ἐπικληρος Athenis dicebatur ea ad quam solam omnis deuoluitur hæreditas, siue iam mortuis parentibus, siue alterius prolis ius hæreditatis habentis spe spoliatis: id est, quæ omnino sit μοιοληροσύνη, siue iam, siue certo futura. Sic Plutarchus etiam de vxore Agididis, filia Gylippi, ἡ ὀπίσθεν μὲν γὰρ ἐπικληροῦσα, de hac vocabuli notione etiam Eustathius in VII. Iliadis. Legis ἀδελφὴ ἐπικληρῶν mentio fit apud Aristophanis scholiastem in Auiibus: sed quæ ad spurios referatur, non huc videatur quadrare. Certe apparet hunc locum ostendere, beneficio cuiusdam legis certis hominibus licuisse ducere παῖς ἐπικληροῦς: sed quæ lex constitutione Solonis sit circumscripta eatenus ne naturæ repugnaret. Aliæ fuerunt ἐπικληροῦς, orbæ & dotis indigæ, quas ducere proximi genere alia lege cogebantur. vnde Terentianus ex Apollodoro transcriptus Phormio, de quibus alio loco.

Ibid. e. *Quod si inuenem &c.*] Hæc confudit Lopus, interpolationibus puto falsis Græci libri seductus. Sane Plin. perdicem interea quæ omnino non pinguescant, numerat l. 11. c. 37. Quod autem ad præcedentem versiculum attinet, fateor me non nihil errasse. Is enim totus vna cum antecedente apud poetam, legitur in libello Plutarchi Εἰς ἀποστολὴν πρὸς Πλάτωνα, quod mihi tum demum in mentem venit quum typographo hæc traderem. Constat autem ex eo loco, non reprehendentis, ob contractas nuptias Philoctetam, sed à contrahendo (utpote senem) dehortantis verba esse. Leue hoc est, sed nolo esse Næuius: alii potius iis quæ multa inter tot labores, curas, occupationes, miseriatque peccare potuimus, ignoscant. Reponant loco mei versiculi hæc verba, partem (ut est & in Græco) versus:

— *ecquid coniugium appetis miser?*

91. d. *Modum plantandi digess.* Vide Digest. fin. reg. lib. ultimo Cr.

Ibid. e. *Vnde non est semel illis fides abroganda*] Apud Lopus est, *Nullam esse iis fidem adhibendam*: nisi librarius errauit in eius versione exscribenda: omnino enim falsum est hoc, & verbis Plutarchi pugnat.

92. c. *Hic quum desierit mensis*] Homerus Vlyssæ lib. 14. & alibi. De ratione mensium, in fine annotationum aliquid dicam.

Ibid. e. *Ex quibus audiuisti (ut auctor est Plato) sermonem Atlanticum*] Locus est perelegans & prolixus, sub initium fere Timæi, Ad eum te remitto.

93. e. *Facile enim ipse ille poterat*] Hæc dum ad Cræsum retulit Lopus, quum liquido de Solone dicantur, quid cogitarit non video. Venuste res hæc narratur etiam apud Herodotum libro 1. ut notum est.

94. b. *Neque vilius suspicere felic.*] Aristot. Ethic. lib. 1. Cr.

Ibid. b. *Fabularum scriptor AEsopus*] λογοποιός. Lopus subito ex Apologorum scriptore historicum redegit. Et vero AEsopus astate septem sapientum vixisse, vel aliunde, vel ex Plutarchi conuincio eorum didicisset. Sic apud Lucianum etiam in Icaromenippo ὁ λογοποιός citatur Ἀίσωπος. Iulianus quoque Apollonata in epistola quadam, Herodotum per ignominiam ὄνειρον λογοποιόν vocat, nugacem, & fabularum, non historiae, scriptorem. Alioquin haud me latet, Græcos sua historiarum volumina etiam λόγοις inscripsisse, cuius rei exemplum, præter cætera, extat Polybianum. Sed quid hoc ad AEsopum? Sane etiam in Paulo noster λογοποιόν posuit pro Fabulas & falsos rumores spargere. & in Phocione λόγοις pro fabula seu apologo ponitur, & in extremo Nicia, is qui de clade Sciliensi incerto autore nuntium retulerat tonlor, δόξας λογοποιός ἔειπεν, infortunium habuit.

Ibid. c. *Postquam vero acie à Cyro fuit demict.*] Vide Val. Max. lib. 7. cap. 2. Cr.

95. d. *Nam vos lingua viri*] Pentameter est à Plutarcho omissus, ut & à Clemente, hos ipsos versus, 1. Strom. ponente: apposui autem sensus gratia: extat apud Stob.

Εἰς ἔργον δὲ ὄδον γινώσκον βλάπτει.

96. b. *Rogantibusque quare fretus adeo loqueretur temere.*] ἀπονοεῖται. Ita notum est ἀπνοεῖν esse Extremam & quasi insanam audaciam, ut desidiam à Lapo hic subditam, admodum mirer. Sic paulo post πρῶτον ἔειπεν, *Qui oculos amississet*: quasi vero id sit πρῶτον, & nemo πρῶτον nisi excæcatus.

Ibid. d. *De Atlantico sermone*] Vide Platonem quo dixi loco: & lege eiusdē librum qui Critias seu Atlanticus inscribitur. Meminit Plutarchus in libello quo ostēdit, secundū Epicuri doctrinā nō licere suauiter viuere: quo loco de historiā tradit oblectatione, testaturq; non esse perfectū eam librum.

Ibid. e. *Templum Iouis Olympii* Ολυμπιον. Vide præter alios Plin. lib. 36. c. 6.

IN PLVT. POPLICOLAM ANNOTATIONES GVIL.

Xylandri & Herm. Cruferii interpretum.

DE huius atate annotare, nihil est necesse: quum notissimum sit tempus quo, regibus exactis, Romæ consules institutum fuit præesse.

97. b. *Cum tali viro nos Solone comparamus Poplicolam*] Cur Poplicolam potius quam (ut vulgo legunt) Publicolam scripserim, nihil attinet dicere: estque iam ante à Sigonio demonstratum. De quo autem hinc Valerio loquitur Plutarchus, ei Volesus prænomen fuit: & eorum trium Sabinorum qui totius gentis clarissimi cum Tatio rege Romam commigrarunt, primus nomina: ut à Dionysio lib. 2. De genere Poplicolæ vide Liu. lib. 1. & Dionys. lib. 2.

Ibid. d. *Brutus consiliū confociauit cum Valerio*] Itidem Val. Max. lib. 4. c. 4. scribit, Valerium Bruti in regibus eiiciendis socium fuisse. Cr.

98. a. *Legati venerunt à Tarquinio*] Prima Tarquinii legatio de regno recuperando. Liu. lib. 2. Dec. 1. Cr.

Ibid. d. *Aquiliorum, in qua tres senatores, & Vitelliorum, in qua duo erant*] Xyl. vertit, *Aquiliorum & Vitelliorum, ex hac duobus, ex illa tribus consiliis sociis sibi adscitis*: annotatq; Lopus duas aut tres domos corruptas habet. Fateor sane me ambigere: est enim in Græco τρεῖς ἔχοντας βουλευτάς: & ἔχοντας stare non potest, ἔχοντας vel ἔχοντα potest. Posterius hunc sensum dabit: duos in Aquilia, tres in Vitellia senatores familia fuisse, idque non improbo. nam aliter βουλευτής pro conspirante explicandū est, haud scio quam commode: sed sensum utcumque expressi.

99. d. *Brutus utcumque fil.*] Val. Max. lib. 5. cap. 8. Cr.

100. d. *Aliis libertis sero diuque post per ambitionem popularem Appius suffragii ferendi ius dicitur*] Imo etiam in senatū Libertinos recepit. Vide Liu. ad finem noni. & Diodorum lib. 20. ubi de Appii Claudii Cæci censura loquitur.

101. a. *Insula ea nunc in urbe sacra est*] Dionys. lib. 5. expressus Aesculapio sacra tradit. Historia est lib. Liu. 2. apud Valer. lib. 1. c. De miraculis. Meminit & Plinius lib. 29. cap. 1. & Festus lib. 9. in Insula. Quod autem Latine Media inter duos pontes vocetur, non memini me vquam legere alibi. Insulam omnes vocant, ut videantur hæc verba periphraſis insulæ esse, non diuersa appellatio.

Ibid. b. *Quorum alterum Arsiam sylvam*] X. vertit, *Quorum alterius Versus lucus*. Sicq; annotat: Ὀδρῶν ἄλλος. apud Liu. quidem lib. 2. hoc ipsum describentem, & apud Valerium lib. 1. cap. 8. Arsia sylvia legitur, quos Lopus est sequutus. ex Dionysio nihil colligere possum, qui eam pugnam in Vinio prato ad Horati cuiusdam herois lucum factam scribit.

Ibid. d. *Ex eo ingentem vocem editam*] Valer. Max. l. 1. c. 8. Cr. 102. e. *Diruit domum*] Val. Max. l. 4. c. 1. Cr.

104. a. *Ad portam quam nunc Ratumenam vocant.*] Sic & Plinius habet l. 8. ca. 42. hoc factum commemorans: & Sext. Pompeius lib. 16.

Ib. *Quo facto Veientes obstupescunt*] Eutrop. l. 1. De G. R. Cr.

Ib. b. *Id Tarquinium eius qui nouerat filius vel nepos extruxit*] Non otiose hoc dixit. Nam & Liu. fatetur dubitari, filiusne (ut ipse putat) an vero nepos Prisci Superbus fuerit. Posterius